

vrhové usnesení prvního soudu v dotčených bodech pro vadnost zrušiti. Stěžovatelka sice v rekursu navrhuje, by bylo její podání považováno za přihlášku k rozvrhovému roku, za kterýmžto účelem již v podání účtuje pohledávku na jistinu a příslušenství, poněvadž však proti uplatňovanému příslušenství by mohl býti vznesen odpor zadnějším věřitelem Úvěrním spolkem zaps. spol. s r. o. jakožto oprávněným, který se k roku dostavil, a na jehož nároky by se mohlo dostat z dražebního výtěžku, kdyby popírané právo bylo vypuštěno (§ 213 ex. ř.), bylo rozhodnuto tak, jak se stalo.

Čís. 11922.

Neopíral-li žalobce již v žalobě příslušnost dovolaného soudu o předpis § 104 j. n., není přípustné, by se dovolával prorogace teprve za sporu, když nemohl uvést jiný důvod příslušnosti nebo když s jiným důvodem příslušnosti, jehož se v žalobě dovolával, nepochodil.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R II 238/32.)

Žalobkyně podala proti žalovaným, bydlícím v obvodu krajského soudu v H., žalobu u krajského soudu v B., neudavši, z jakého důvodu se dovolává příslušnosti tohoto soudu. Soud, neodmítnuv žalobu a limine, nařídil prvý rok, při němž žalované vznesly námitku místní a věcné nepříslušnosti, a v žalobních odpovědích navrhly odmítnutí žaloby, ježto žaloba, jež se neopírá o ujednanou příslušnost, měla býti podána u krajského soudu v H., v jehož obvodu je bydliště (sídlo) žalovaných. Žalobkyně teprve v přípravném spisu uplatnila příslušnost krajského soudu v B. podle § 104 j. n., ježto se obě žalované podrobily v dlužním úpisu ze dne 7. a 11. března 1924 příslušnosti soudu v B. Soud prvního stolu vyhověl námitce místní nepříslušnosti a odmítl žalobu. Důvody: Žalobkyně v žalobě neopřela příslušnost soudu o prorogační úmluvu, ani k žalobě nepřipojila listinný průkaz o takové úmluvě, nýbrž teprve po námitce žalovaných uplatnila tuto příslušnost. To se však stalo opožděně, neboť podle § 104 j. n. musí býti úmluva o prorogaci prokázána soudu listinou již v žalobě. Ježto žalobkyně ani v žalobě neučinila zmínku o prorogaci, ani listinu o ní k žalobě nepřipojila, nemůže dodatečně uplatňovati příslušnost podle § 104 j. n. a napravit tím nedostatek, jenž se sběhl již v žalobě. Kdyby žalobkyně toto právo měla ještě dodatečně, stalo by se ustanovení druhé věty prvního odstavce § 104 j. n. ilusorním. Jest sice správné, že soud. zkoumaje při podání žaloby svou příslušnost podle § 41 j. n., neodmítl ji a limine, nýbrž nařídil prvý rok, tím však jen způsobil, že vzhledem k ustanovení § 43 j. n. nemohl dodatečně prohlásiti se z úřadu za nepříslušný, nezabránil však tím, by žalované namítaly nepříslušnost dovolaného soudu. Žalobkyně se nemůže dovolávati ani rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3456 sb. n. s., podle něhož jest přípustné, by žalobce dodatečně předložil listinný doklad o prorogaci, an soudce neodmítl žalobu pro nedostatek tohoto předpokladu a limine, ježto toto rozhodnutí předpokládá, že příslušnost podle § 104 j. n. byla uplatněna již v žalobě.

Ostatně nejvyšší soud zaujal k této otázce již přísnější stanovisko svým rozhodnutím čís. 7423 sb. n. s., v němž vyslovil, že v takovém případě soud sice již nemůže odmítnouti žalobu z úřadu, nýbrž může tak učiniti jen, když žalovaný namítne nepříslušnost dovolaného soudu. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Důvody: Nelze souhlasiti s právním názorem prvního soudu, že se žalující strana nemůže dovolávati příslušnosti soudu podle § 104 j. n., neodvolavši se na úmluvu o příslušnosti soudu v žalobě. První soud žalobu, zkoumaj svou příslušnost ve smyslu §§ 41 a 43 c. ř. s., neodmítl, nýbrž nařídil první rok. V takovém případě stačí, když se žalobce za ústního jednání odvolá na dohodu o příslušnosti a úmluvu tu písemně předloží. Opačný názor nelze odvoditi ani z rozhodnutí nejvyššího soudu citovaných v napadeném usnesení. Rekursní soud je proto toho přesvědčení, že v souzeném případě stačilo k odůvodnění příslušnosti prvního soudu, když žalující strana předložila dlužní úpis, o který opírá žalobu a ve kterém jest uvedena doložka, že se strany podrobují věcně příslušnému soudu v B., při ústním jednání, které bylo omezeno na projednání námítky místní nepříslušnosti soudu, vznesené žalovanou stranou a při tom se odvolala na uvedenou prorogační úmluvu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

S důvody rekursního soudu bylo by lze souhlasiti, kdyby byla žalobkyně již v žalobě opírala příslušnost dovolaného soudu o předpis § 104 j. n. a kdyby snad byla jen opomenula připojiti k žalobě listinu o prorogaci. To však, jak k tomu správně poukazuje soud první stolice, neučinila. Není přípustné, by se prorogace bylo dovoláváno za sporu, teprve, když žalobce nemohl uvést jiný důvod příslušnosti nebo když žalobce s jiným důvodem příslušnosti, jehož se v žalobě dovolával, nepochodil. Zde neplatí zásada § 179 c. ř. s., podle které je stranám dovoleno, aby až do ukončení ústního jednání přednášely nové skutečnosti a průvody. Srov. sb. n. s. 505 a Vážný O ústrojí a příslušnosti soudů 1926 str. 83.

Čís. 11923.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Obchodníku, jenž měl sklad výrobků určité továrny, lze po zrušení tohoto poměru s továrnou po případě uložití prozatímním opatřením zákaz inserování a vyhlášek, jimiž by se v zákaznictvu proti skutečnému stavu věci mohlo vzbuditi zdání, že sklad továrny zůstává i nadále v obchodních místnostech tohoto obchodníka.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R II 262/32.)

Žalující firma P. navrhla, by žalované firmě K. v Brně bylo přikázáno zdržeti se uveřejňování inserátů nebo veřejného oznámení takového rázu, jakým byl inserát, uveřejněný v Lidových novinách ze dne 25. února 1932, jakož i jakýchkoli inserátů nebo veřejných vyhlášek, ji-